

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvažil nss:

Podle § 7 ob. řádu vol. mohou býti do obecního zastupitelstva voleni, kdo mají právo volební atd. Z práva voliti jsou pak podle ustanovení § 3 odst. 1 č. 2 vyloučeni, kdo upadli v konkurs, pokud řízení konkursní trvá, jakož i ti, na jejichž žádost se provádí řízení vyrovnávací, pokud nebylo prohlášeno za skončené. Z tohoto ustanovení jde, že nemá pravdu stížnost, uplatňuje-li, že z práva volebního jsou vyloučeni jen ti, na jejichž jmění byl uvalen konkurs, nikoli též ti, na jejichž žádost se provádí vyrovnávací řízení. Ti posléze uvedení jsou ovšem vyloučeni z práva voliti a tudíž nemají volitelnosti jen potud, pokud řízení vyrovnávací nebylo prohlášeno za skončené.

Žal. úřad stojí na stanovisku, že řízení vyrovnávací, zahájené k žádosti st-lově, nebylo skončeno přede dnem voleb, a že proto na st-le dopadá cit. ustanovení § 3 odst. 1 č. 2 ob. řádu vol., vylučující jej z volitelnosti. Stížnost má za to, že ono vyrovnávací řízení bylo skončeno přede dnem voleb, neboť již dne 25. září 1931 uzavřel st-l se svými věřiteli smír a není pak již rozhodno, že teprve dne 13. listopadu 1931 byl onen smír vyrovnávacím soudem potvrzen.

Stížnosti nebylo možno přisvědčiti.

Podle § 6 vyrovnávacího řádu (II. část zák. z 27. března 1931 č. 64 Sb.) má býti zahájení vyrovnávacího řízení veřejně vyhlášeno a má pak vyhláška obsahovati mimo jiné též místo a čas vyrovnávacího roku. Podle oddílu šestého cit. zák. jedná se na onom vyrovnávacím roku o dlužníkově návrhu na vyrovnání. V § 57 jest pak dále stanoveno, že věřiteli přijaté narovnání jest platno teprve, potvrdil-li je pravoplatně vyrovnávací soud, k čemuž se v § 59 určuje, že usnesení, kterým bylo vyrovnání potvrzeno, mohou rekusem odporovati účastníci, kteří k vyrovnání výslovně nepřivoli, jakož i dlužníkovi spoludlužníci a ručitelé. V § 64 jest konečně obsažen předpis, stanovící, že nabylo-li právní moci usnesení, kterým bylo vyrovnání potvrzeno, prohlásí vyrovnávací soud vyrovnávací řízení za ukončené.

Nahoře uvedený předpis § 3 odst. 1 č. 2 ob. řádu volebního praví, jak již uvedeno, že z práva voliti jsou vyloučeni . . . ti, na jejichž žádost se provádí řízení vyrovnávací, pokud nebylo prohlášeno za skončené. Toto závětí pak přesně dopadá na cit. ustanovení § 64 vyrovnávacího řádu, a trvá proto vyloučení z práva volebního a tudíž i z volitelnosti potud, pokud nebyl vyrovnávacím soudem učiněn výrok podle § 64 vyrovnávacího řádu, jímž se vyrovnávací řízení prohlásí vyrovnávacím soudem za skončené.

Hájí-li proto stížnost názor, že st-lova nevolitelnost pominula již tím, že na vyrovnávacím roku uzavřel se svými věřiteli smír, bez ohledu, kdy toto vyrovnání bylo vyrovnávacím soudem potvrzeno, pokud se týče, kdy bylo vyrovnávacím soudem řízení vyrovnací prohlášeno za skončené, jest tento názor mylný a stížnost pak bezdůvodna.

Č. 11.753.

Samospráva obecní. — Policejní věci: * Ve Slezsku není kromě předpisu § 34 odst. 2 slez. ob. zřiz. ustanovení, které by za-

kládalo veřejnoprávní nárok na náhradu škody proti obci ze zanedbání povinné péče při výkonu její místně-policejní pravomoci.

(Nález ze dne 22. února 1935 č. 12.113/35.)

V ě c: Leopold Sch. ve F. (adv. Dr. Arn. Černý z Prahy) proti zemskému úřadu v Brně o náhradu škody způsobené zanedbáním policejní povinnosti obce.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byl v instanční cestě potvrzen výměr okr. úřadu ve Fryštátu z 22. prosince 1931, jímž byla zamítnuta žádost st-lova, aby bylo uznáno, že městská obec O. zavinila zanedbáním povinné péče, jí u výkonu bezpečnostní policie uložené, úraz, který st-l utrpěl tím, že dne 2. května 1930 na silnici vedoucí z L. do O. sklouzl do nezabezpečeného vtoku betonové šachtice a zlomil si nohu, a jímž bylo zároveň uznáno, že obec také není povinna dáti mu náhradu za škodu úrazem tím způsobenou.

Jednaje o stížnosti do rozhodnutí toho podané vycházel nss z těchto úvah:

Žal. úřad odůvodňuje svůj zamítavý výrok v podstatě poukazem na to, že sice § 27 odst. 2 bod 3 ob. zřiz. slez. ukládá obcím ve Slezsku jako jejich místně policejní povinnost péči o bezpečný provoz po veřejných komunikacích v obci, že však ani tento zákon ani žádná jiná platná norma nestanoví na opominutí povinnosti obci zde uložené sankci, že obec jest povinna škodu z opominutí jejího někomu vzniklou nahraditi, a že zejména není přípustno ani analogicky použití speciálního ustanovení § 37 ob. zř. čes., platného výhradně pro zemi Českou.

Stížnost naproti tomu namítá, že stanovisko toto se přiči stěžejním zásadám právního řádu, ježto platí právníká zásada, že každá, ať fyzická ať právníká osoba ručí za zanedbání povinnosti uložené jí zákonem a je povinna nahraditi škodu osobě, které následkem zanedbání povinné péče vznikla újma.

St-l pro svoji právě uvedenou právní zásadu neuvádí, z čeho ji čerpá. Má-li snad na mysli ustanovení § 1295 o. z. o., podle kterého je každý oprávněn požadovati od poškoditele náhradu škody, kterou mu tento způsobil zaviněním, jímž podle § 1294 téhož zák. dlužno rozuměti i zanedbání povinné péče, jest poukázati na to, že zásada tato, platná pro obor práva soukromého, nemá absolutní platnosti také na poli práva veřejného, zejména neplatí vůbec na případy, kdy byla škoda někomu způsobena nezákonným výkonem veřejné moci, jakým ve své podstatě je také zanedbání povinné místně policejní péče obce o řádný a bezpečný stav veřejných komunikací. Pro obor práva veřejného takovýto všeobecný zákon dodnes vydán nebyl. Existují jen speciální předpisy, v nichž zásada ta byla uzákoněna, platné jen pro speciální obory veřejné správy. Předpisem takovým je na př. ustanovení § 37 čes. ob. zřiz. Leč ustanovení tato jsou zcela výjimečná a nelze již proto — jak správně žal. úřad zdůraznil — připustiti jejich analogické použití na případy jiné.

Pokud se stížnost snaží správnost tohoto výkladu zvrátiti poukazem na to, že by pak ustanovení § 27 odst. 2 bodu 3 ob. zřiz. mělo význam

pouze akademický, nemá pravdu již proto, že povinnosti zde stanovené mohou na obci býti vynuceny jinými sankcemi než odsouzením k náhradě škody, zejména výkonem dozoru nadřízenými úřady. Že pak za tohoto stavu práva může dojít k případům, kde ani za těžkou škodu způsobenou hrubým zanedbáním místně policejních povinností nedostane se poškozenému od obce náhrady, jest snad mezerou v našem zákonodárství, nemůže však na výklad daného zákona míti vlivu.

Že konečně nemůže býti uznáno za vadu řízení, jestliže úřad nekonal o věcné stránce žádosti st-logy zvláštní šetření, když ji zamítl pro nedostatek jakéhokoli nároku vůbec, podává se z povahy věci.

Č. 11.754.

Jazykové právo: Podléhá povinnosti označení též v jazyce státním ve smyslu čl. 82 odst. 1 jaz. nař. č. 17/1926 Sb. budova, v níž bydlí a částečně úřaduje obecní starosta, třebas obecní úřad je umístěn jinde?

(Nález ze dne 23. února 1935 č. 7762/33.)

Věc: Obec T. proti zemskému úřadu v Brně o jazykovou úpravu zevního označení obecního úřadu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Obecnímu úřadu v T. bylo výměrem okr. úřadu v Opavě ze 6. září 1932 na základě čl. 82 odst. 1 jaz. nař. uloženo, aby kromě německého nápisu »Gemeindevorstand«, umístěného na obydlí starosty obce, byl tam umístěn též nápis čsl. a to v úpravě a provedení, jak je v cit. ustanovení blíže ustanoveno.

Odvolání — které uplatňovalo v podstatě, že nejde o místnost úřední, nýbrž o soukromý byt starostův, který přijímá zde jen poštu, kdežto vyřizování děje se zapisovatelem ve škole, kde také jsou uloženy obecní spisy — nevyhověl zem. úřad v Brně rozhodnutím z 22. října 1932 s tímto odůvodněním: Především nutno konstatovati, že nápis nezní »byt starostův«, nýbrž »obecní starosta« (Gemeindevorstand). Výraz starosta obce (představený obce) neoznačuje jen osobu obecního starosty, nýbrž sluší výrazem tím vzhledem k předpisům §§ 31, 48, 52 atd. obec. zřiz. slez. vyrozumívati soubor orgánů a zařízení, jichž obec ve své působnosti a k provedení úkolů jí uložených používá a jež souhrnně jsou nazývány obecním úřadem, to jest úředním sídlem obecní správy, tedy místem, kde se podávají žádosti starostovi svědčící (§ 3 obec. novely č. 76/1919 Sb.). Tak tomu jest i v tomto případě, neboť tam přijímá starosta došlé úřední spisy.

Stížnost do toho podaná k nss-u vytýká především, že nejde v daném případě o obecní úřad ve smyslu čl. 82 odst. 1 cit. jaz. nař., což dovozuje, jak následuje: V obci není zvláštního obecního úřadu v tom smyslu, aby místnosti obci náležející bylo používáno výhradně ke kancelářským účelům obce. Od r. 1922 k tomu slouží kabinet pro školní pomůcky, kde